

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 320/2017-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. júna 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpenej advokátom [REDAKČIA], [REDAKČIA], vo veci namietaného porušenia jej základných práv garantovaných čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 37 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 Co 227/2016 z 21. februára 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. mája 2017 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľka“), prostredníctvom ktorej sa domáhala zrušenia v záhlaví označeného uznesenia Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“), ktorým bolo rozhodnuté o náhrade trov konania.

2. Sťažovateľka v sťažnosti namietala, že napadnutým uznesením boli porušené ňou označené základné práva v dôsledku toho, že krajský súd nesprávne aplikoval tarifnú odmenu podľa § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhlášky č. 655/2004 Z. z.“) na predmet sporu, ktorým bolo určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva po nebohom poručiťovi.

3. Ak ústavná sťažnosť smeruje proti rozhodnutiu vydanému v súdnom konaní, vôbec nie je významné, že je namietaná jeho vecná nesprávnosť. Ústavný súd nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov a nie je ani oprávnený na inštančný prieskum ich rozhodnutí.

4. Žiadne pochybenie v posudzovanom prípade však v tomto smere zistené nebolo. Všeobecné súdy svoje rozhodnutia presvedčivým spôsobom odôvodnili, uvedené právne názory sú logické, majú racionálnu základňu a v rovine ústavného práva sú aj akceptovateľné.

5. Možno vychádzať z názoru, že vždy, keď je predmetom konania určenie, že veci patria do dedičstva po nebohom poručiťovi, nemožno tento predmet oceniť peniazmi, pretože v tomto konaní sa nerieši otázka existencie vlastníckeho práva k danej veci pre žalobcu (táto sa rieši až v samostatnom dedičskom konaní, v ktorom súd určuje, ktorý z dedičov sa stane vlastníkom veci), v dôsledku čoho možno vychádzať z tarifnej hodnoty veci ustanovenej v § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z. z.

6. Krajský súd tak nerozhodol v rozpore s kogentnou úpravou advokátskej tarify. Námiety, ktoré sťažovateľka v sťažnosti vzniesla voči postupu krajského súdu, boli v týchto súvislostiach irelevantné. Ústavnému súdu nezostalo než len konštatovať, že krajský súd neporušil ústavou zaručené práva sťažovateľky na spravodlivý proces a ochranu majetku, preto jej sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu

Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júna 2017